

Prolog

Palatul de marmură domnea ca un colos pe pajiștea pârjolită în urma luptelor din ultima vreme. Cele patru turnuri, care se înălțau semețe înspre nori, erau învăluite într-o liniște de mormânt în miezul zilei.

În sala uriașă a tronurilor cele trei ursitoare se apropiară de fuioare. Prima trase un fir, apoi se întoarse spre omuleții cu pielea verde care așteptau nerăbdători, în tăcere.

– Gardianul vostru va fi un mare luptător, le spuse ursitoarea.

Apoi cea de-a doua ursitoare luă un alt fuior și formă un fir. Se întoarse spre Unicorn.

– Transmite-i Regentului că gardianul vostru și-a început menirea!

Cea de-a treia ursitoare privi la frumoasa stăpână a spiritelor aerului și îi zâmbi, scoțând un fir moale și subțire din următorul fuior.

Se pregăteau să plece când în mijlocul sălii apărură un fuior luminos din care ieși un fir strălucitor, care se înălța spre bolta din marmură albastră a tavanului, apoi se pierdu în înălțimi.

Capitolul 1

Cele două familii își așezară corturile în poienița din pădure. Copiii alergau printre tufe țipând și râzând.

Cel mai mic, un băiețel de șapte anișori, observă un iepuraș care părea să îl privească. Copilul se îndreptă spre animalul care nu dădu niciun semn de teamă. Iepurașul țopăi printre tufe, apoi se opri întorcând capul. Băiatul îl urma de la distanță. Animalul porni din nou, privind înapoi din când în când. După o vreme un alt iepuraș i se alătură. Un pui de vulpe mergea la câțiva pași distanță în dreptul lor. Băiatul era încântat. Își continuă drumul, fără să-și dea seama că se îndepărtase de poieniță.

Când obosi se așeză pe trunchiul unui copac răsturnat. Cei doi iepurași așteptau la distanță, alături de puiul de vulpe. Un arici se apropie, băiatul se aplecă și îi atinse căpșorul lipsit de ace. Simțea că-i sare inima din piept de bucurie pentru aventura pe care o trăia. Va avea ce să le povestească prietenilor săi când se va întoarce!

– Oare visez? îi spuse ariciului. Numele meu este Eduard!

Două veverițe se apropiară și îi așezară la picioare nuci.

– Mulțumesc! Nu mi-am dat seama că mi s-a făcut foame!

După câteva minute porniră din nou, adâncindu-se în pădure, într-un număr tot mai mare. Li se alăturară șoriceii, hârciogii și alte animale mici. Iarba și pământul fremătau.

Cei doi iepurași care conduceau alaiul intrară în trunchiul răsturnat al unui copac găunos. Celelalte animale se opriră și îl priviră pe băiețel.

– Unde s-au dus iepurașii? întrebă supărat Eduard.

Se aplecă și privi în trunchiul copacului. Era întuneric înăuntru. Ariciul intră și el. Apoi îl urmă restul animăluțelor.

– De ce plecați cu toții? Nu mă lăsați singur!

Puiul de vulpe se opri în dreptul lui și îl privi.

– Vreți să intru și eu acolo? Nu știu dacă am loc! Eu sunt mai mare decât voi.

Se așeză pe genunchi și intră în scorbura. Rămase surprins când își dădu seama că interiorul nu era atât de îngust cum crezuse. Înaintă sprijinindu-se pe genunchi și mâini. Era întuneric acolo. După puțină vreme observă o luminiță. Când ieși din scorbura, își dădu seama că acum se afla în fața unui copac înalt și bătrân, care își înălța crengile spre bolta cerească.

– Unde sunt? întrebă Eduard speriat.

Un omuleț cu pielea verde și urechi ascuțite, care nu-i ajungea nici măcar până la umeri, își făcu apariția de după un tufiș.

– Ai ajuns în Tărâmul Mistic, îi răspunse omulețul.

Băiatul îl privi cu neîncredere.

– Nu-ți fie teamă, Eduard! Nu vrem să-ți facem rău. Avem nevoie de ajutorul tău.

– Cu ce aş putea să vă ajut?

– Tu ești gardianul nostru.

– Gardian?! se miră băiatul. Ce e un gardian?

– Ești protectorul nostru. Eu sunt un gnom, spiriduș al pământului.

– Rafael, mai zăbovești mult?! strigară vânătorii adunați în fața cabanei.

Tânărul oftă. Nu îi făcea plăcere să meargă la vânătoare. Nu se făcuse medic veterinar ca să asiste la moartea animalelor. Când ieși, grupul se îndepărtase. Încălecă mânzul pe care îl primise și porni în urma lor încet. Era mult în spatele lor, dar nu avea de gând să se grăbească. Știa de regula „să nu stai departe de grup”, dar nu-i păsa, se săturase de acele partide de vânătoare, iar alt loc de muncă nu se mai ivise de mai bine de un an. Era deprimat, trăia de pe o zi pe alta, făcând de toate pentru o gură de mâncare.

La un moment dat observă între copaci un cerb mareț. Își opri mânzul și admiră cerbul. Coarnele mari și corpul masiv îi dădeau de veste că era un specimen bătrân. Nu știa că în acele păduri existau asemenea exemplare rare. Patrupedul rămase câteva clipe privind-l, apoi se îndepărtă încet, parcă îl invita să-l urmeze. Îl urmări o vreme, fără să-și dea seama că se îndepărtase mult de grup. Cerbul se opri pe potecă și îl așteptă să se apropie. Încetini galopul calului, între copaci observă o căprioară. Calul începu să necheze.

– Ce este? îl întrebă mângâindu-i coama.

Animalul se întoarse, iar el observă năluca unui cal alb, care se îndepărta. Calul lui porni încet în urma arătării. După o vreme ieșiră pe pajiștea acoperită de iarbă, de un verde crud. Animalul său se aplecă să ia o gură de iarbă. Tânărul rămase uimit la vederea frumosului cal alb-luminos, cu un corn în frunte. Descălecă. Unicornul îl privea din depărtare. Auzi mișcare în urma lor, în pădure. Dintre copaci apăru o tânără îmbrăcată în piele de căprioară, purtând în spate un arc și o tolbă cu săgeți, urmată de cerbul pe care îl urmărise.

– Nu-ți fie teamă, Rafael! îi zise tânăra.

– De unde îmi știi numele? Și cine ești?

– Când erai mic te vegheam când te pierdeai prin pădure. Își aminti vag de imaginea ei.

– Nu mă pierdeam, o contrazise el.

Fata îi zâmbi.

– Noi aveam grijă să te întorci nevătămat acasă.

Avea dreptate, animalele pădurii îl scoaseră din bucluc de multe ori. Pribegea din copilărie prin păduri și nu de puține ori se pierduse, dar ca prin minune de fiecare dată animalele îl conduceau înapoi pe potecă.

– Ești o închipuire?

– Nu. Sunt Diana, regina cerbilor. Iar el este Pegas!

Tânără arată spre unicornul care se apropiase.

– Ce se întâmplă? întrebă tânărul speriat.

– Avem nevoie de ajutorul tău. Tu ești gardianul nostru.

*

Fetița se trezi speriată de zdruncinătura și bubuitura puternică. Era întinsă pe bancheta din spate a mașinii părinților săi. Afară era întuneric. Își văzu părinții nemișcați pe scaunele din față. Apoi auzi o voce blândă care o chema pe nume. Se ridică și văzu o ființă luminoasă care stătea afară, lângă autoturism. Ființa înfățișa o femeie frumoasă care îi zâmbea.

– Ești un înger? întrebă fetița.

– Sunt o silfă, spirit al aerului.

Înfățișarea își întinse mâinile spre ea. Fetița se lăsa luată în brațe.

– Și mami cu tati?

– Vor fi bine, îi răspunse spiritul îndepărtându-se de mașină.

- Au murit?
Silfa o privi cu compasiune.
- Da, Hope.
- Sufletele lor s-au dus la Dumnezeu să se odihnească în grădina Lui frumoasă?
- Da.
- Îi voi mai vedea?
- De fiecare dată când vei dori.

*

Animalele erau adunate în inima pădurii.

Frunzele începură să se miște în vârtejuri mici, din ele materializându-se o ființă care semăna cu un tânăr. Fața nu i se deosebea prea bine, avea ochi verzi ca smaraldele și o stea strălucitoare în frunte. Toate vietățile se închină apariției.

Rămaseră în picioare doar cei trei gardieni, Eduard, Rafael și Hope. Înfățișarea se apropie. Fetița îi zâmbi.

- Vă mulțumim pentru că ați răspuns chemării noastre.

Își întinse brațul, iar în mână îi apărură o spadă din material strălucitor argintiu, cu mâner bătut în smaralde.

- Pentru tine, Eduard! zise întinzându-i spada.

Băiatul apucă arma cu amândouă mâinile, dar rămase uimit cât de ușoară era.

Apoi înfățișarea se întoarse spre Rafael și îi întinse un arc căptușit cu piele de căprioară.

Urmă micuța Hope, care de puțină vreme împlinise cinci anișori.

- Ție ce pot să-ți ofer? o întrebă înfățișarea. Tu ești cea mai curajoasă dintre toți și nu ai nevoie de arme.

Fetița zâmbi.

- O baghetă magică?
- Cred că știu ce ar fi cel mai potrivit pentru tine, zise Regentul.

Își ridică privirea spre bolta cerească. O luminiță coborî și se așeză încet în palma fetei. Era o mică zână.

- Ea este Aura. Când vei avea nevoie de ajutor, ea va fi alături de tine. Aripioarele ei produc un clinchet cristalin pe care îl aud toate zânele de pretutindeni.

- Mulțumesc.

Apoi Regentul se îndepărtă de ei.

- Mare Regent, i se adresă o tânără îmbrăcată în alb, cu trupul transparent. Noi încă nu ne-am găsit gardianul.

- Va trebui să începem lupta fără el. Nu mai putem aștepta.

Animalele făcură loc să treacă frumoasa nimfă, regina Tetis.

„Măreț Regent, Stăpânul meu vă cere insistent ajutorul”, i se adresă telepatic.

Mici peștișori albaștri plutind în jurul gâtului ei formau un colier viu.

„Serena, sora mea a pierdut un număr mare de sirene și delfini în lupta cu gorgonele.”

- Și mie îmi atacă puii, încep să se plângă o ursoaică uriașă.

Regentul privi spre grupul felinei.

- Rege Lion, i se adresă unui leu impunător cu o coamă aurie, va trebui să pui străjeri.

- Dionis și elfii stau alături de slujitorii mei de pază, răspunse leul.

Regentul se întoarse către Tetis.

- Din păcate nu avem posibilitatea de a vă ajuta.